

Sy-li spěval,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spař merny
Čerstwosć da.

Njech ty spěvaš,
Swérny dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Serbiske njedželske ħopjeno.

Wudawa żo kózdu żobotu w Čsmolerjež īnihičiżċerni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlētnu pschedplatu 40 np. doſtacż.

12. njedžela po ſvjatej Trojizn.

Jal. 3, 5.—10.

Jakub pokazuje naš na po ſdacžu ſnadny ſtam, kotryž na ſebi mam, a nam wuloža, tak wjele wot wažneho nałożenia tehole ſtaſečka ſa naš a ſa naſchich wotwiſuje, tak nuſne je, ſo jón do Božeje ſlužby ſtajam.

Měj ſedžbu ſwojeho jaſyka!

1. Wón je mały ſtam a ſo wulkih wězow khwali;
2. husto njepokojna ſla wěz połna ſmijertneho jeda;
3. lohko ſwét połny njeprawdoſeče.

1. Dokonjanoscž ma Jakub psched wocžomaj. Wona ſo tež wopokaſuje we wobknjezenju naſchego cžela. Běſche Jakub hžom tajkeho dokonjaneho muža woħladał? Wěſče. Jeſuſ mějesche połne wobknjezenje ſwojeho jaſyka. Tak nuſne je. K temu dwoje pſchirunanie. Zyłk tón ſo wot jeneho měſtna wodži a wobknježi; pſches wotežki ſo czlowiſka wola zyłemu ſkocžecžu ſobu dželi, ſo dyrbis poħluchacž. Hlaj, ſchtož ſu wotežki ſa konja, dyrbis jaſyf ſa czlowjeka bycz. Tón mały ſtaſečk ma wulki a wažny nadawč, zyłeho czlowjeka w porjedże džeržecž.

Druhi wobras! Nawodžowań na wodže ma wulki nadawč, zyłku lódž na khód ſložicž, w kotrymž wostanje pſchi wſchęch wichorach. Tak ma mały jaſyf nadawč, zyłemu czlowjeku i jeho myžlemi a wabjenjemi wěsty khód dacž, kotryž džerži pſchi wſchęch poſkiwach ſpytowanja a nadběhovanja.

Te nětko jaſyf pola naš wotežka ſa ſkluženje hręſch-

ných myžlow? Pokazuje naš pucž i njebježam jako prawy nawodžowań lódže naſchego žiwnjenja? Stejimy a wopokaſujemy ſ nim wottyknieny kónz dokonjanoscze? Dokelž je mały ſtam, wulke wězy pał dokonja na kózdy pad, njech je na dobrý abo na ſły bok — měj ſedžbu ſwojeho jaſyka!

2. U nětko japoſchtol hiſheče hľubje do žiwnjenja pokazuje. Měj ſedžbu ſwojeho jaſyka! Wón je husto njepokojna ſla wěz połna ſmijertneho jeda. Mała ſchtricžka pod ſuchim liſcžom waležk ſapali — ale bórsy zyłk lěž we wohnju ſteji. To ſmy ſe ſrudobu pſchi lětuschej ſuchocže naſhonicž dyrbjeli. Kaž czerwjene morjo ſtejachu daloke lěžy w plomjenjach. Tak hrajka jaſyf ſi mały njeprawym ſłowęžkom, ſłowęžko bywa rěč; wot jeneje woħboby dže do ſuħodneho doma, ſ domu do domu, ſ jeneje haſk do druheje — hač ſtōnežne kož morjo plomjenjow jaſyki ſyčza, plomjenja lětaja a hidženie, pſchibludženie, ſawisč ſo paſa. A kaž ſo lěžowý woħen ſklužicž njeda — tak tež tudj: ty dyrbis ſo paſicž dacž, ſchtož ſo paſi, hač je wſchitko ſpalene. Japoſchtol ma prawo, hdž vraji: „Jaſyf je woħen!“ Tak je jaſyf mjes naſchimi ſtarwami poſtajeny, ſo naſchkerjedzi zyłe cželo a roſpali koło narodženja, to je naſche zyłe žiwnjenje, hdž je wón wot hele ſahorjeny. Woħladał ſebi hněwa połneho rěčnika — njeje wón hžom ſwokownje wot hele ſapalený woħen? Hdže wostawa czlowjek jako króna ſtwórb? Jego tak jara wulħwalene knjeſtiwo na ſemi? Lawa drje ſkluži czlowjek do ſlětki, hadej wulamasč jědojth ſub — ale jaſyf? Hdž je puſčený: njepolojna ſla wěz połna ſmijertneho jeda.

Njemyśl ſebi na ſuſoda ē prawizy a ē lēwizy, ale ſam na ſo: Mēj ſedžbu ſwojego jaſyka!

3. Psichezo hľubje japoſchtol žaſoſč hŕechow jaſyka wotkrywa. Mēj ſedžbu ſwojego jaſyka! Wón je ſwēt njeprawdoſče a njeſprawnoſče. Dwojaku wón cžini ſlužbu: „Pſches njón khwalimy Boha Wózta a pſches njón poſliwamy ludži.“ My mam y wobrash, hŕež widžimy ludži ſ roſkoczenym jaſykom; kaž jedyn džel jaſyka ē prawizy a druh i ē lēwizy dže, tak je cžlowiſka rěcz dwójna. Tak je tež w kſhesczijanſtwie: Khwalicž a poſliwanie! Dženža ſpěwatske, jutſie kharty! Runje ſy ſo modlit, borsy po tym ſylnie poſliwanie ſ twojego rta klinči. W zýrkvi pſchedewſacze ē poſepchowanju a domach tón ſam y wjeczor ſmarjenje a wureczowanje. Tak je cžlowieček grat hejchleſtwa, njeſprawnoſče! „Tak ſo ſtač njeđyrbi, moji lubi bratſja!“

Mēj ſedžbu ſwojego jaſyka! Dokelž jón ſami wobknježicž njeſozem, dyrbí tón Knies Jeſuš cžinicž. Kaž wot hele, móže tež wot ſwjateho Ducha ſahorjeny býč. Kaž móže mijelčecž, hdyž chze Bóh khvaleny býč, a poſlečž, hdyž to njecha, móže tež na wopak býč: mijelčecž, hdyž hněw a ſly lóſcht wabitej; Boha khwalicž, hdyž to ſteho njeſpſhenczela mjerſy. To wſchitko ſami wot ſo njeſamožem, ale pſches Khryſtuſha; niž ſ naž won, ale pſches Ducha dokonjanoscze.

Nasche ſkuženje jaſyka budž khwalba Boža:

Hdyž bých ja ſ tawſhynt jaſykami
Tu tež tak wjèle ertow měl,
Dha wo wjetu ja ſ khérliſchami
Tak wutrobiſje tež ſpěwacž chzył
Te wulke kraſne wěžy wſchě,
Kíž Bóh tu na mni cžinil je.

Hamjeń.

Zehliwe wuhle na hlowje.

(Romſk. 12, 20. Pſchiſk. 25, 22.)

Młody duchowny bu džen po ſwojim ſapokafanju ſ listom pſcheſlapnjeny, w kotrymž ſo wón proſchesche, ſo chzył pižarjei někotre tolerje požeczie; jeho žona je pječza operirovana, druh i lekar pſchiwſath, wothladačka najata a nuſa nimo měry wulka. Duchowny pôžla 15 hriwnow a pſchejeſche khorej dobre poſepchenje.

Kak wulzy pak ſo wón ſpodziwaſche, jako hiſhceze tónžamym džen ſhoni, ſo běſche to wſchitko ſame jebanstwo, a pižar lista, njeſtinczomny cžlowieček a ſ zyla njezenity, ſo wýſhe teho hiſhceze khwalil, ſo drje je wo mudroſci a wuczenoſci noweho duchowneho khylſhal, ale namakal, ſo tola tak mudry njeje kaž wón.

Ale wón běſche ſo tola ſalicžil a hižom naſajtra požeczene 15 hriwnow dobrowolne wrózgo pſchinjeſl, runjež to wjazy trjeba njeſejſche. Pſchetož duchowny bě wjeczor poſdže ē njemu pſchiſhol a njemu prajil: „Mój luby, to a to ſzym khylſhal. Ta ſzym eži te 15 hriwnow ſ dobreje wutroby požejil Khryſtuſheweje luboſče dla. A dokelž bých nětko radý nochzył, ſo by ſo ty tak wulzy jara pſchehréſhil, hdy by tule ſummu na jebaſke waſchnje ſebi pſchiſwojil, chzych eži ſ tutym wosjewicž, ſo ju tebi darju, a pſcheju eži wospjete Bože bohate žohnuowanje ē temu, a dokelž twojej žonje dobre poſepchenje pſhacž njeſožu, pſcheju je tebi.“

Tamny listowat je ſo tón džen wjeczor do loža lehnył a młody duchowny tež; ale jedyn ſ njeju njeje derje ſpał, a tónle jedyn njeje duchowny był. Naſajtra rano pak tón muž ē njemu ſastupi a proſchesche pſchezo ſ nowa a to na woprawdze hnujaſe

waſchnje, duchowny chzył te 15 hriwnow wrózgo wſacž a jemu wodacž. A woboje je ſo ſtało, a wobaj ſtaj potom ranichu nutrnoſč hromadže džeržaloj, a je na to wjeſeły a luby džen ſkładował, a to niž jeno ſa jeneho, ale ſa wobeju.

F.

Žiwjenje a polny pokoj w Jeſušu.

(Spitta.)

Pſalm 73, 25. 26.

O Jeſu, ſkónzo jaſne,
Kíž uóz mi roſjaſniſh,
O Jeſu, wjeſ'le kraſne,
Kíž nuſu ſacžerisſh!
Mi wſchědnie ſpori wěru,
Hlej, ſbóžne ſklowo to:
Kak ſy naž pſche wſchu měru
Měl lubo, Sbóžniko!

Mje njebijſke tu cžucze
Tak džiwnje ſapſchimne,
Mi ſiwaſch ſtajnje frucze:
„Hlej, tu eži ſbože fcze.“
Hdyž njeby ničo moje
Zow w ſwěcze wostało,
Sa lubowanje twoje
Eži, Jeſu, darju wſcho.

Wſcho druhe bých ja podał
Sa tajku parlu ja,
Wſcho kublo, cžesč bých dodał
Sa jeho luboſča.
Kak radý chzu wſcho ſhubicž
Haj, ſ cžichej radoſću,
Schtož chze mi Knjeſa rubicž,
Mje wot njoh' dželicž tu!

Mi žiwjenje njej' žane,
Hdyž tebje nimam ja,
Taž žiwjenje ſy rjane,
Móz mojoh' žiwjenja.
Nětk ſmjerč mje njež ſraſyčž,
Hdyž ſym eži žiw ja,
Ssy, ſchtož by mohlo ſkaſyčž,
Hrěch wſał na Golgatha.

Schto ſrudoba je w wéri?
Wſchón kſhiž a hubjenſtwo
Mje nihdy njeſotčeri
Wot tebje, Sbóžniko.
Ssy ſo mnu, dha ſe ſmijom
Chzu bědžicž ſmějo ſo,
A ſ proſcherſkim mam ſijom
Ta krala bohatſtwo.

Ssy hižom tu na ſemi
Tak ſbóžny, wjeſeły,
So tam ſe ſlaboſčemi
Kónz budže doſpołny.
To ſbóžnu ſmjerč mi dawa,
So tam ſa hnadnu mſdu
Mje cžaka króna prawa
We rjeňſkim žiwjenju.

O luby Knježe, japisch
Ty do wutroby ſo;
O luby Knježe, napisch
Do duchę hľuboko:
„So bjes luboſeže twojej'
Bych ſhubjeny wſchón byl,
A bjes nadzije ſwojej'
Na morju ſahinyl;“

„So ſy paſt k wjeſeſemu
Ty k brjohej pschiwedi mje
A ſ hnady hubjenemu
Daſ ſubla ſbóznoſeže, —
So něk ſo njeſtrachuju,
Hdyž druhı bojoſcz ma,
Hlej, dokež widžu, ežuju,
Schto ſ tobu duſcha ma.“

Juriij Žitawſki.

Syndom džecžatkov.

Rano ſahe, jako džen ſwitasche, ſtawaschtaj pobožny hospodař a jeho žona po nőznym wotpočinku. Wobaj ſo Bohu džakowaschtaj ſa nowy džen a nowe mozy. Raniſche ſera ſcželichu pruhi do komorki, a ſydom džecžatkov ležachu we ſwojich lóžkach a ſpachu. Duž pohladaschtaj na nje po rjádu, a macz džesche: „Sich je ſydom! Ach, czežko namaj budže, je ſežiwicž!“ — Tak ſydomaſche macz. Pschetož drohota běſche w kraju. — Man paſ ſo požměwny a džesche: Hlaj, njeſpja wſchitke ſydom tak ežiſhinko? „Nima jene pschi druhim ežerwnej licžzy, a purpur raúſcheho njebla ſo nad nimi ſwěczi, ſo ſu rjeſche hacž ſydom ſcžejazych róžiczkow, — maczi, to namaj poſaſuje, ſo tón, kiž raúſche ſerja ſtvoři a kſche-wjaze ſpanje poſčela, ſwěrny je a wostanje.“ A jako nět k ſ komorki ſtuviſchtaj, tam ſtejſche pschi durjach 14 ežiſkow, pschetož mjeňſche a mjeňſche, ſa kóžde džecžo dwoje. Macz na nje hladasche, ſo je jich tak wjele a plakasche. Ale nan wotmolwi a džesche: „Maczi, ežo ho dla placžech? Wſchak ſu wſchitke ſydom ſwoje kulojte, ſpěchne nőžki dostaſe, kaſ mohloj wo wobueže ſtaroſež měč! Maja tola te džecžatka dowěrjenje k nanej, kaſ njeđyrbaſloj mój dowěru měč k temu, kiž wjazy ſamože, hacž móžemy proſhycž a roſyricž? Hlaj, jeho ſkónzo pschińdze. Duž chzemoj tež mój naju dželo, kaž wone, ſ wjeſelym wobličom ſapocžecž!“

Tak rěčeſchtaj a dželaſchtaj, a Bóh tón ſenje požohnowa ieju dželo, ſo mějeſchtaj doſč a ieju džecži ſobu. Pschetož wéra poſběhuje wutrobu, a luboſež dawa mozy a ſylnoſež.

Bóh je hishcze ſiwy.

Khudý rjemjeſlnik khodzeſche hižom dohi čaž zyſe ſtulený a ſrudžený ſe ſtaroſežu wo pschichod. Wſchitke lube ſłowa jeho mandželskeje a jejne poſaſowanje na Bože ſłowo běchu podarmo. A hlaj, něhdý rano namaka muž tež ſwoju žonu zyſe ſrudnu a ſtruchlu. Wón ſo ju teho dla praschesche: „Schto dha tebi dženža je? Wona wotmolwi: „Ja ſyim w noži czežki ſly ſón měla: Luby Bóh běſche wumrjel, a njeſchku jeho k rowu, a wſchitzu ſwječi jandželjo běchu na pschewodženju.“ Duž ſmějeſche ſo muž po dohlim čažku ſažo prěni ras, a džesche: „Hlupa žona, tón njevumrje, to ſebi czežke myſle nježin!“ A wona wotmolwi: „Hdyž dha je ſiwy, dha móžech tež ty ſo ſwojeho ſtaranja a týſchnoſež wostajicž, pschetož tehdý ſo wón ſtara.“ Muž ſebi to wopomni a hlaj, kſhesčijanska radoſež pschińdze ſažo do domu.

Najwyschſcha kaſnja.

Jan, jedyn tych dwanaſčich wužomnikow Chrystuſhowych, pschinjeſe ſwoju ſtarobu na jara wýſoke lěta, ſkoro na ſto lět. Napoſledku njemóžesche dla wulkeje ſlaboſeže khodžicž. Duž pschinidzechu bohabojaſni młodženzojo, ſadžichu jeho na ſtol a donjeſeſchu jeho do ſhromadžiſny. Wón drje wjele wjazy prajicž njemóžesche, to jene paſ rječny: „Džecžatka, lubuſcze ſo mjes ſobu.“ A jako ſo jeho wopraſhachu, czeho dla jeno pschetož k temu jenemu napomina, wón wotmolwi: „Tak chze naſch Šbóžnik měč. To je jeho najwyschſcha kaſnja, do kotrejž je wſchitko druhę ſobu wobſamknjene!“

Sloto a ſloty.

Powjedańczo ſe ſherbſkeje Lujizy ſ lěta 1872 wot J. B. M.

(Skóneženje.)

IV.

Kóžde lěto na kermuſchu bě w Bordanez domje wulfe wjeſele, pschetož Hana pschińdze na kermuſchu a woſta někotre dny w lubej ſwójbje. Macz a nan, bratr a ſotra ju na rukomaj noschachu a wulka radoſež knježesche.

W lěčje 18** njepſchińdze Hana ſama; wýſoki mlody muž, ſe ſbrunjenym wobličom a derje a pschiſtojne wudraſczeny, pschińdze ſobu. Vé to ſchožar knježeho dwora, na kotrejž Hana pschetož hishcze ſlužesche.

Wón bu rjenje witam. Tak na druhı džen ſrjecž džesche, bě po ſlubje. Gsam paſ njeñdžishe, ale Hana džesche ſobu, ſo by ſebi wot Hurbanez nana — macz bě wumrjela — žohnowanje k ženitwie ſ Janom Hurbanom wuproſyla.

Hurbanez nan bydlefche tež w rjanych Lujizach a mějeſche rjane burske ſublo, kotrež chzyc̄e, jeli Bóh jemu ſiwenje ſdžerži, hishcze ſe ſlužesche ſobu. Wón witasche Hanu ſ wulfej pscheczelnoſežu, kotrež ſo po krótkim w hromadžebycžu do woprawdžiteje luboſeže pschewobrocži.

Kaſ ſtaj ſo Hurbanez Jan a Hana Bordanez ſažo namakaſloj a hdže? To nječham dale wulkadowacž. Jeno na to chzu ſpomnicž, ſo ſo to w měſeze Budyschinje runje w tej ſhěji ſta, hdžež Hanu prěni króč ſadenidžechmy. Wona pschiňe ſe ſwoje wusbytkowane pjenyſh, a wón tež. Tehdom běſche wón pola nana w domje prěni wotrocž a doſtaſasche mſdu kaž zuſy. Jeno na hodn dosta wjetſche dary. Nan měneſche: Hdžež je člowiek ſlužicž, poſluchacž a tež lutowacž na wukný, dha móže poſdžiſho tež pschilafowacž a wě derje hospodaricž, tež w tajlich čažach, hdžež Bože žohnowanje ſo mjenje na polach a ūlach, holach a ſahrodach wosjewujuje. Poſdžiſho da jeho nan k ſnatemu wulkemu ryeſerkuſlerjej, ſo by ſo tam we wſchitkých ratařskich naležnoſežach wudokonjež mohł.

W měſeze ſo Jan a Hana husto trjehiſchtaj. Tak ſo W—ſki najeňk ryeſerkuſlo pola Miſchna ſupi, pſchiftaji ſebi ſchožarja, a to bě — Hurbanez Jan.

Senjeſ ſnajeſche tu, kotrež Jan horžo lubowaſche a kotrež bu w domje, hacž runje horjeńza a ſlužobna, ſtajne jako džecžo džeržana. Wón bě teho dla ſtajne połny wjeſela, jako jemu Jan wosjewi, ſo chze ſo ſ Hanu woženicz. Po natwarjenju noweho dwora mějeſche ſchožar tak rumne wobydlenje, ſo móžesche tež mandželskej bydlo a wſchu pschirawu ſobu poſkicžicž.

Tak ſe kermuſche domoj pschińdzeſchtaj, běſchtaj po ſlubje, a na hodn ſlukowaſche Hana jako knjeni ſchožatka we wobydlenju Jana Hurbanu.

Kwaž wuhotowa jimaſ ſenje. Tola njebě nichto dale na kwažu hacž Hurbanez nan a Bordanez zyſla ſwójba, knježa ſwójba

a inspektor župodneho rycerstvá. Tón žamý bě muž, kij mějše v zlepší volnošči dobré chvalbu, bě vjele nashonil a ſo knjesej pschi ſupowanju a twarjenju na wſchelake waschnje blužobný wo- počal. S Janom bě wón wěrny ſlub pschedeczelstva ſčinil.

Jako pschi vjezelej hoſčinje ſedzachu, pschedepoda inspektor žudich njewjescje malu tyſku, w ſotrejž wſchelke ſlotu wěz̄y ležachu. Njewjesta wotewri tyſku a wuezeje ſ njeje rjaný wopon (Arm- ſpange) a ſlotu, kij ſo na paſku wokoło ſchije noſhy. Jako jón Hanu do ruky wsa, ſo jeje woblicžo tak ſylnje pſchemeni, ſo ſo nan a macz ſtróžiſchtaj. Praschobne woko ſo na inspektorja ſloži, kaž by prajicž chylo: tak pschiindže tutón ſlotu, kotrž junu na mojej ſchiji wižasche, do wascheju rukow? Inspektor poſtaný, ſa- pschijsa počnu ſchleñzu a džesche:

„Cžestna njewjesta, cžestny nawoženja a luby pſchecželo, wſchitzh cžescženi pſchitomni! Tutón ſlotu, kotrž mloda mandžel- ſka w rukomaj džerži, je tón žamý, kotrž bu jej junu na pucžu do W. ſ gwałtom wotewſath. Zeje nadpadžer bu wotewnaty wot mojeho lubeho pſchecžela, a dolho njetrajesche, dha ſhoni wón, ſo je rubježnik ſlotu ſobu wſal. Hanje pak bě wſchitko ſlotu wostajil, kotrež we wutrobje noschesche a kotrež bě domach pſches ſubowazu pſchirodnu maczter nahromadžila a ſebi je tež w dalschim živjenju wobkhowala. Teho dla njech młodu mandželsku tutón ſlotu na ſlotu živjenja dopomnja a njech pſchichod w ſlotym blužchęzu pſchewodža mandželsku a mandželskeho, ſo byſchtaj dolho widžaloj ſbože wſchitkých pſchitomných, ale tež to ſwojich džecži a džecži- ſdžecži. Na to chzemy ſwoje ſchleñzy wupicž.“

To ſo ſta, a nětko wón powjedasche, tak je ſlotu dostał wot jeneho muža ſe ſwojeho pſchecželstwa. Tón žamý běſche jeho wot pjenesy proſyl a prajil, ſo chze jemu tutón ſlotu tak dolho wo- ſtajicž, hacž jón w ſlepich dñjach ſažo njewukupi a tej da, ſotrejž bě jón wotewſal. Wón běſche tehdom w najhlubſchej nuſy a běſche ſebi poſlednej dwaj tolerzej ſ nalutowarnje wotewſal, jako Hanu tam wihlada, jej pſches ramjo do knížkow poſladawſhi a widžiwschi rjaný ſapiſt. Wobſamku, jej knížku kradnycž, ſchtož pak ſo jemu njeradži. Wón mi zylu ſwoju nuſu wuſkorži a ſlubi, ſo chze hinaſche živjenje ſapocžecž, jeli ſo jemu pucž k temu wotewri. Šzym jemu pjenesy dał, ſo je do Ameriki čahnycž mohł. Tam bydli nětko na bohatej farmje, ma žonu a džecži, je dawno ſwoj dolh ſaplacžil a tute ſlotu wěz̄y je wón ſa njewjemu poflak, ſ tej próstwi, ſo by jemu jeho njeſkutk wodola.

To ſo lubjerađ ſta, a inspektor chyſche ſwojemu wujej wotpuſt do Ameriki poflacz. — Wjeſely ſwaž bu wjeſele ſkonečený.

Tójskto lét wotafchtaj knjes Hurban a jeho mandželska pola Mischna. Jako pak Hurbanez nan dlěje wjazh rataricž nochzysche, ſloži ſyn blužbu a czechniſche dom do rjaneje Lüžizy.

Jako maleho Hurbanez Žanka ſchecžiachu, bě Bordanez džed ſmótr a pſchinjeſe na tyſoz tolerjow pjenes ſobu w dobrých hypothekach a krajnych placžazych papjeroach. Vě to Hanine herbſtwo wot njeboh maczterje. S wulkej prózu a lutniwoſczi bě te ſame po čaſku wudospolnil a Hanineje maczterje pſchecžinjenje ſapschikyl.

Po druhich ſchecžiſnach Hurbanez džed tež někotre tajke papjery pſchinjeſe; bě to ſchecženski dar ſa malu Hanu.

Slotu mér knjegesche w Hurbanez ſwójbje runje tak derje kaž pola Bordanez, tež w tym čaſu, hdž bě ſo ſwójbpa pſches wjazh malych wobhlerjow powjethchila. —

Slotu we wutrobje je rjeſſche hacž cžerwjene ſlotu, tola ſu ſlotu ſadžaki rjaný a dobrý pſchidawſ, tež w naſheri Lüžizy — k najmjeňſhemu njeſkodža tajkim ženje, kotsiž ſlotu pocžinku wobkhowa.

Njepſchecžel palenza.

Pſchezo bōle a bōle ſo pofnacze pſchedobhywa, ſo je palenz najwjetſhi njepſchecžel ludu a ſo je ſbože někotrehožkuli domu a někotreježkuli duſhe ſkonzował a ſanicžil. Eslyſchach ras, ſo jako palenz palicž pocžachu, tuta jucha ani buram ani dželacžerjam njeſkodžesche a ſo tež njemóžachu na nju naruežicž, a ſo ſebi teho dla dželacžer ſ ſijom dosta, hdž jeje njechaſche pícz. S teho je widžecž, ſo dyrbjal palenz, kaž je něhdy do cžlowjefu ſ ſijom ſabity, tak tež ſažo ſ ſijom ſ njeho wubith bycz a někotra ſylsa by ſo mjenje plakala. — Tuto pofnacze je ſo tež w Abeſyňskoj pſchecžiſchčalo. Tamny kral Menelik je najwjetſhi njepſchecžel alkohola, a tuto palenzej njepſchecželske hibanje w jeho kralestwie ma wulſich a móznych pſchimisowarjow. Kož ſo ſ Massauah píſche, je kral Menelik dweju generalow cžejko poſhostacž dał, døfelž ſtaj ſebi ſ Londona wjazh bleſchow palenza a likerow poflacz daloj. Hnydom tež wón na wſchech roſkaſowarjow ſwojeho wójſta wukasnie da, ſo dyrbja ſwēru na to ſedžbowacž, ſo ſo ani wot wojaſow ani wyskow žadny palenz njepije, a hdžez budže wyskochim krucze pſchikasane, ſo dyrbja kóždeho wyskha k poſhostanju wosjewicž, kotrž by ſebi ſ wukraja alkohol abo palenz poflacz dał. — Schkoda, ſo pola naſ ſa kóždej wžy tajki Menelik njeje; ludžo bychu ſbo- žowniſchi byli, a nuſy by we wſchelakich domach jara wjele mjenje bylo.

M. H.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Manövry budža ſo wotdžeržecž. Wójsko ſebi tak mjenowane abeſyňiske ſtudnje ſobu pſchimyje, kotrež ſo do ſemje ſa- wjercža a tak budža ſebi wojazh ſwoju wodu ſe ſemje ſhami plumpacž a we wodowych woſach ſobu powjemu. Tež je ſo w tym poſloženje poſticžilo, ſo budža jěſdni a artillerija pizu ſa konje ſe ſwojich wojeſſich magazinow dostowacž, tak ſo njebudža ludžo, kotsiž maja jich w kwartérje, jim dawacž trjebacž. To je wulke poſloženje w tym ſcěze, hdžez pſchi ſuchoče na pizh ſa ſkót tak jara pobrachuje. Jeno na pucžu do manevra a ſ manevra domoj maja woni w kwartérach pizu ſa ſkót dostacž, teho runja w zylém manevrje konje wot pſchikow.

— Knjesej zyrkwiſkemu wucžerjej Kalichej w Njeſhwacžidle je ſo titul ſantor wot ministerſtwa ſpožčil.

— Skóncžnje po dolhim čaſanju pſchiindže powjesež ſ Afriki, ſo je naſche wójſko nad ſběžkařskim Hereram wulke dobýče ſežnili a jich roſehnało. Powjesež je wulke wjeſele po naſchim wóznm ſraju ſbudžilo. Ale tež wot naſcheho wójſta ſu rycerſzy mužojo ſwoje živjenje na bitwischęzu wostajili. Mjes nimi je ſyn hrabje Arnima Mužakowſkeho, kotrž je ſobu ſmužicže wojoval ſa naſch lud a bu w horzej bitwje morjeny.

— Wulke wjeſele je w Kuſowſkej, døfelž je po dolhim čaſanju ruſka ſhězorka prynza porodžila.

Dalische dobrovolne daru ſa wbohe armeniſle ſyrotu.

Žnjowy wopor tež w khutnym čaſu N. N. . 10 hr. — np.
N. N. ſ N. 5 " — "

Hromadže: 15 hr. — np.

W mjenje wbohich ſyrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjefow duchownych, ale tež we wſchech pſche- dawařnach „Sſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje dostač. Na ſchitwórcz lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.